ПОШТАРИНА ПЛАЋЕНА У ГОТОВУ

ИЗЛАЗИ СУБОТОМ

Одлучно прасе

Уредништво и администрација
Београд, Добрачина 30/II
Примерак 4.— динара

Претплату прима »Пресак за продају новина и часописа Београд, Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 48.— дин., полугодишње 96.— дин., годишње 192.— динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 10 ЈУНА 1944

БРОЈ 133 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ЧЕРЧИЛ И ИНВАЗИЈА

ДЕЛФИСКА ПРОРОЧИЦА: Кад будеш прешао канал, срушићеш једно велико царство — британско!...

УНИВЕРЗИТЕТ БИБЛИОТЕКА БЕОГРАД

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ

КОРИСТ ОД ИНВАЗИЈЕ

Давно, дуго очекивана инвазија најзад је ту. Годинама већ плашили су нас. Те данас ће, те сутра ће. Те ово је била само проба, те сад се обучавају нарочите трупе, и ваздан тако разних прича. Стаљин је притерао Англоамериканце у ћорсокак. Више изговора није било. Морало се најзад кренути на опасни скок на континент. Само што су Англо-американци и овога пута показали се достојним своје славне традиције. У прве редове бацили су Французе, Пољаке, Грке, Холанђане и разне друге емигранте, који треба да положе своје животе за ствар савезника. Тако се надају савезници да ће једним ударом убити две муве: Изгинуће емигранти, па тако неће имати више да кубуре са разним њиховим владама, и друго у случају неког успеха, била би уштеђен драгоцена англо-саксонска крв. Али по свима изгледима, иако су савезници дуго рачунали, овога пута ће се преварити у рачуну.

БОЈЕ СЕ ДА НЕ ПРЕНАГЛЕ

У Москви постоји обичај да чим се деси нешто што ће властодршцима у Кремљу годити, пуцају салве из триста топова. Код отварања инвазије топови су заћутали. Англо-саксонски дописници у Москви похитали су одмах у совјетски биро за информације и запитали зашто не грувају салве у част отварања толико захтеване инвазије.

Тамо им је одговорено:

— Чека се на то да видимо колико ћете се дуго одржати. Ми смо се већ са понеким салвама угрували.

ИДЕАЛНО ПОШТЕЊЕ

Сретну се два пријатеља:

— Је ли, друже, јеси ли читао о оном пожару који је синоћ упропастио један цео кварт.

— Богами не, ја не читам новине већ петнајест дана...

— Е, а зашто?...

— Нашао сам један златан сат, па се бојим да ћу у новинама прочитати оглас особе, која га је изгубила... А ти знаш, како сам ја поштен, па бих морао да га вратим...

РУЗЗЕЛТ ИДЕ У ВЛАДИКЕ

Разговарају два Београђанина:

— Јеси ли чуо, Ђоко, Рузвелт иде у владике...

— Ене де, откуд ти то сад паде на памет!

— Па зар нисн чуо да је радио Лондон јавио, да је непосредно пред инвазију Рузвелт упутио молитву Богу за успех ове своје пустоловине.

— Па откуда то да он упућује молитву, код толиких попова!

— Зато што нема поверења у своје попове, а друго показао се до сада као тако сјајан стратег, да ћему изгледа код инвазије помоћи само молитва.

ЗНА ИЗ ИСКУСТВА

Синчић: Тата, зашто се земља окреће?

Отац (не схватајући питање): Да ниси ти, клипане, потегао из моје флаше.

У ЈЕКУ ЗЕМАЉСКИХ РАДОВА

— Друже Маршале, по вашем налогу у новоосвојеној територији завршили смо предвиђене земаљске радове.

Љубитељи старина

Да би спречила разарање стародревног светог града, Рима, немачка војска га је напустила без борбе. Улицама римским иду два америчка војника Јонатан и Аврам, разгледају старе споменике и разговарају:

— Баш су чудни ови Немци. Умеју да се боре, али гешефте не знају да праве, рећи ће тек Аврам. Оставили толико благо нетакнуто. Замисли кад се ја вратим кући на отсуство. Па ја ћу пренети цео Колосеум.

— Али Авраме, прекида Јонатан, па знаш да је нама војницима забрањена крађа?!

— Да, ја и не мислим да крадем, већ онако за „успомену", а уз то ја сам познати љубитељ старина.

УПОРЕЂЕЊЕ

— Како је то с тим вашим чиновима? питао неко каплара. — Ја се, брате, у то не разумем.

— Чекај да ти објасним — вели каплар. — Каплар, то ти је као на прилику у цивилу срески начелник. Поднаредник, ...е то ти је, друже мој, као у цивилу, да речеш, окружни начелник. А наредник... наредник... Е, видиш, тога ти у цивилу никако нема.

ЊИХОВА ЛУТКА

— Погледај, Антони, овако се игра луткама.

МРГУДОВ ЗУБ

Мргуд је био велики као гора, румен као ружа, и здрав као дрен. Никада болестан, једино га је једном заболео зуб. Како болови не престајаху, он оде ковачу и замоли га:

— Мићуне, прићи ми, па ми извади зуб!

Мићун веза Мргудов зуб једном опутом, а опуту за клин и мигну на шегрта. Шегрт се полако привуче Мргуду и једним шилом га изненада убоде. Мргуд се трже уплашен и, док се зуб већ љуљао на опути, узвикну задовољно:

— Вала, чоче, нијесам знава да му је нерв тако дубок!

ПРЕДОСТРОЖКОСТ

Лала дошао у госте, на славу, и после добре вечере потегао мало вина. После поноћи када је веселье достигло врхунац, Лала наједном устаде и поче да се опрашта. Домаћин и гости у глас почеше да протестују:

— Не може, брате, сад да идеш кад је највеселије! Не крави нам расположење, него седи!

— Та нећу ја још ићи, проћеди Лала, него сам само 'тео да вам кажем: „Лаку ноћ", док вас још све познајем, јер ћу се сасвим надерати.

ЈУЖНИ ФРОНТ

— Ух, Черчиле, ала си ми сервирао тврдо печење!

У ЗЕМЉИ ДЕМОКРАТИЈЕ

— У помоћ, у помоћ, викао је неки човек борећи се са таласима Темзе.

Мистер Смит дотрча до обале и виде неког човека како се дави.

— Ко сте ви? — довикну му он, уместо да чамцем притекне у помоћ дављенику.

— Зовем се Милер. Спасите ме, спасите ме-

Али Смиту још није било довољно:

— А где сте запослени? питао је даље.

— Код фирме Барух и компанија, довикну му Милер сав очајан. Та, спасите ме, забога!

Међутим, Смит мирне душе оде фирми Барух и компанија.

— Сада је Милерово место слободно, да ли бих ја могао да преузмем његову дужност?

— Жао нам је, доцкан сте стигли! одговорише му. Примљен је већ онај који је Милера гурнуо у воду.

НЕ МОГУ СЕ ОДУЧИТИ

У својој политици према Индији Енглезима је увек био први и најглавнији циљ — убити што више Индуса. Али Енглеској ништа није сметало да мобилише силом Индусе који су имали част да гину за Империју, која је индуски народ толико задужила.

Ових дана енглески авиони бомбардовали су заробљенички логор у Епиналу — и побили на хиљаде заробљених Индуса.

Када с уупитали једног пилота из једног оборених енглеског авиона због чега су тукли логор у коме се налазе њихови заробљени војници, Енглез је одговорио:

— Па, знате, код нас је туђи Индусе тако омиљен спорт, да нам је тешко да се одучимо.

ОНИ ПОЗНАЈУ ЕВРОПУ

Приликом отварања инвазије англо-амерички пилоти бацали су из авиона лутке које су представљале падобранце. Те лутке биле су напуњене експлозивом, тако, да експлодирају чим им се приближе европски војници да би их заробили.

Чудно је како Американци нису до сада у рату са немачким војницима ништа научили. Изгле да да они сматрају Европљане за неко афричко племе, које могу заварати разним јевтиним трговима. Ако то верују, наздравље им. Само можда они бацају те лутке да би охрабрили сопствене војнике, који би имали да јурну у борбу кад виде толику масу падобранаца, који су се тобоже спустиле у позадину и освојили одређене положаје.

ОСВЕТИЋЕ МУ СЕ

— Сећаш ли се како си ме у школи увек тужакао!

Власник и издавач: »Просветна заједница« а. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија »Лучак«, Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772.

ЧУДНИ СМО МИ ЉУДИ

Поред све муке, мора човек да се насмеје кад види, шта све поједини људи, а нарочито жене носе приликом евакуисања из Београда за време узбуне. Просто као да многима неки центар у мозгу престане да функционише, па инстиктивно узму шта им прво дође до руку: ако је то канта за ђубре, упртиће је и носиће стењући под теретом и пазећи да се не проспе ни грам садржине; други ће понети џак с мекињама, трећи пакет старих новина и тако даље. А сваки од њих ће оставити код куће накит, наполеондоре и дукате које су деца добила приликом крштења и креветске чаршаве, које могу да се у селу замене у свако доба за новац или намирнице.

Жде зато да би носачу било лакше.

Један старији господин носи шафољ с лимуновим стаблом. Стабло је преломљено на средини и он га једном руком придржава. Најзад, кад му је то досадило, скинуо је кравату, каиш и дебео златан ланац са часовника, све то изнастављао, па везао стабло на преломљеном месту.

Жене су нарочито смешне. Једна по чијем би се изговору и пренемагању рекло да је Босанка или Херцеговка донела је до десетог километра ван Београда три огромне бале, али »даље не мере па Бог«. Ипак, она не оставља своје добро, него понесе једну балу три корака, затим се врати, па узме другу и на крају трећу. Тако је за пола часа превалила још педесетак метара. Најзад јој и то досади, стаде поред друма и заустављa сва превозна средства која наиђу. Прво богоради:

— Ајде, мој лијепи брате, прими ми на кола ово мало ствари. Бог ти дао здравља, и теби и твојима!

Међутим, сва кола претоварена и баш на томе месту путници морају да силазе и да их извлаче из блата. Зато нико и не гледа ову жену.

А она онда окреће другу страну грамофонске плоче:

— Срам вас било, себичњаци! Дабогда вам све изгорело! Бог ће вас казнити што не помажете крштеној души у невољи.

Тако она везе, а ја продужујем даље и од све муке се смејем.

Она тамо бака је много спретнија, али је такође смешна. У једно велико буре натрпала је ваљда пола куће, па котрља. На једној низбрдици буре се измаче далеко испред ње, поклопац му испаде, и по друму почеше да испадају из њега најразноврсније ствари: метла, кућни број, расходована гувернала од бицикла, неке крпе, празан кавез, земљани лонац, који се одмах разби и маса других предмета.

Чика-Тоза, пензионер, одмиче друмом. Он носи велико разбијено огледало. Парчићи огледала падају успут, а он их купи и ставља у џепове. Заиста смешно! Смеју се сви, не само ја. Али, зашто се сад смеје свет, кад нема ничег смешног. Гле! Сви блену у мене. Хм! Ја... Пази богати! Ја у брзини нисам ни приметио шта сам понео: На главу сам ставио коританце од цинк-плеха, огрнуо се женином кућним огртачем с јапанским шарама, о врат сам окачио леву футбалску ципелу свога сина, а испод огртача вириле су ми црвене панталоне од пижаме.

У духу времена

— Шта сте по занимању, господине!
— Од 16 априла тркач на дугим стазама.

Ето, гледам и јуче. Сирена завијала непосредну опасност. Ја загребао као и остали »Зечевићи«. Јурим друмом и пазим само да коме не сломијем врат или да неко мени, не дај Боже, не стане на жуљ на левој нози. Ипак, гледам своје сапатнике и често се смејем. А како и да се не смејем! И ви бисте се смејали кад бисте видели овакве призоре.

Нека подебља дама средњих година седи на колицима која вуче носач. Дама држи у руци велику ташну набијену новчаницама тако да неможе да се затвори, а на рамену јој је џак брашна. Иако у колицима има доста места, дама не испушта џак, мо-

Савремени дијалог

— Драга, куда ћемо вечерас!
— Ја мислим — у склониште.

⁂

Физички закон

Центрифугална сила је сила која одбија тела од центра — објашњава професор физике. Петровићу, наведи ми један пример.

— Опасност од бомбардовања.

НАЈСИГУРНИЈЕ

— Послао сам жену у војни објекат да се породи...
— Где си је послао!
— Па у породилиште!

НАШИ НОВИ НАДИМЦИ

У вези са узбунама и бомбардовањем у нашем комшилуку дошло је до важних промена у надимцима.

Тако нашега газду и комшиницу Дару зову »Вештачка магла«, зато што се вешто крију испред наших очију. Они су и у подруму увек заједно, али се камуфлирају.

Мене зову »Бензински резервоар« зато што могу много да попијем.

Госпођицу Мицу зову »Противавионски топ« зато што пуца на високо.

Вера је названа »Енглеско стило« због тога што експлодира чим се пипне.

Г. Мита, директор банке, прозван је »Амерички пилот« зато што има меко срце.

Ружицу зову »Извиђач« зато што непрестано излази из склоништа за време узбуне и стоји на капији. Ако наиђе какав згодан младић од двадесет до четрдесет година, она га упозорава да још није прошла опасност и позива га у подрум.

Жику зовемо »Харисон«, јер много лаже.

Моју ћерћицу од четрнаест месеци зову »Гас«.

Моју ташту зову »Сирена« зато што стално пишти и вичe да ћемо остати без намирница и без ствари.

Јаки пријатељи

— Немам новаца, а и незнам како да дођем до њега.
— Хвала Богу!
— Како „хвалу Богу"?
— Па лепо, бојао сам се да ћеш да тражиш од мене.

⁂

Из срећних времена

Један шатровац улази у касапницу:

— Молим, дајте ми кило говеђине.

Касапин измери месо и даде му. Шатровац упита:

— Имате ли добре ноге?
— Како да не.
— Е, онда трчите за парама.

ЗАСЛУЖЕН ОРДЕН

— Џек, како си добио то високо одликовање!
— Дарлинг, због тога што смо разрушили »Пашино брдо«.
— А шта је то!
— Најважнији војни »објекат« на свету.

ЈАНАЋКО И РАДНО ВРЕМЕ

ПИСМО МАЛОГ ЈОВИЦЕ

ја волим да се кладим. Ето плвог јуна казе Ми јевта Хаузмајстол, јовице, Данас цемо имати гостију. Ја казем нецемо. Ајде да се кладимо, пледлози он, а Ја једва доцеко. Тако ја њему дигнем пет иљадалки. Он ме после глди, бле, сунце ти Дециje, како си знао да неце доци. Па плоста ствал, одговолих му ја, плвога они никада не долазе, јел пли мају плате, па иду у кантину да се цасте сто су нас плецизно млатили.

Али богами за Духове сам их и ја цекао, али ме изладисе. Вец сам био удесио ста цу да ладим. Знате заљубио сам се у једну девојцицу, пуска је, само сто Неце да ме гледа. Ја сам само цекао да засвила силена, па да се понудим да Јој понесем све куфеле, онда би лако пало познанство и Оно длуго, али ето извисио сам. само ста цемо, немола цовек увек да успе. Ето и мој теца мика, нецете веловати, али истина је: Послао зену на пољану, а он казе не мозе да иде, има много посла. Кад се тетка Лела влатила, има ста видети: теца Мика се заклуцао, па неце да је пусти унутла, а она цекала, цекала, и доцекала. Мика најзад отволио, мисли цовек да је онај његов гологан отисао, али она хоп па на влата, и има ста видети, мика лаздљљен и за јапулен, ствали исплетулане. комсија јоца завалио се ласкомоцен у једну фотељу, а полед њега две смизле седе и пусе. Онда је настало бомбалдовање, или несто јос голе, смак света. Сада теца мика носи завијену гла ву, и када га питају, казе био сам затлпан, а мени је дао стотку да цутим.

вас Јовица

Лекарски савет

— Како да се сачувам од инфекције водом?

— Воду треба скувати, па оставити да се охлади.

— Па онда?

— Онда пити пиво.

— Да ли је ту студент г. Јова!
— А шта вам треба!
— Па ја сам му сестра!
— Чудно, а ја сам му мајка!

ШТА ГА ПРИВЛАЧИ?

— Шта си се забленуо! То су најобичнији кокосови орасi!..

ЦИГАНИН И ПАРКЕТ

На једном грофовском имању преко живело је неколико цигански породица, и кад умре стари гроф, цигани се договоре да оду да се поклоне новом господару. Цигански кнез покупи делегате и научи их како да се држе и шта ће да му кажу:

— Ја ћу д'ући први и да кажем:

— Бог те поживео, светли грофе. Онда ће Арса да каже:

— И светлу госпоју графицу. Мика ће да кзже:

— И младог господара. А ти ћеш, Пајо, да кажеш:

— И целу грофовску фамилију.

Одоше Цигани, али кад су улазили у дворану у којој су их чекали гроф, графица и цела породица, стари Циганин се оклизне на паркет, тресне колико је дуг и викне љутито:

— Нек' ђаво носи овај господски патос!

Арса мислећи да је кнез изговорио поздрав, прихвати:

— И светлу госпоју графицу!

— Мика додаде: — И младога господара грофа. А Пајa заврши:

— И целу грофовску фамилију!

У РЕСТОРАНУ

— Каква је ово супа? Још је гора од јучерашње!..

— Не може да буде, господине, ово је баш јучерашња супа...

ЗАПОСЛЕН ЧОВЕК

Лепа секретарица улази узбуђен окод директора и каже:

— Господине директоре, књиговођа је покушао да ме пољуби.

Директор, врло запослен и не дижући главе:

— Јако ми је жао, али ја сам толико заузет да не могу сам све послове да обавим.

САМООБМАНА

— Ето, тако имам утисак као да ми је муж код куће...

ОЧИШЋЕНИ ИЗЛОГ

— Очистите стакло на излогу моје радње, рече г. Јовановић једном раднику. Платићу вам кад се вратим.

Када се врати, похвали радника.

— Одлично, ниједно зрно прашине, ниједне огреботине. — Ево ваш бакшиш.

— Радујем се што сте задовољни, одговори радник.

— Врло сам задовољан, рече г. Јовановић. Изгледа као да нема стакла на прозору.

— Па и нема више. Упао сам с мердевинама у излог, одговори радник и умаче.

МЕЂУ ПРИЈАТЕЉИЦАМА

— Чујем да си примила у служ бу моју бившу куварицу?

— Тачно, али не бој се ништа. Не верујем јој ни десети део онога што је о теби напричала!

*

ЧУДНОВАТО

— Извините, господине учитељу, али хтео бих да Вас запитам како напредује мој мали у школи?

— Дете је добро, али много лаже.

— Чудновато, јер моја жена то никад не чини пред малим — а ја сам опет врло ретко код куће.

*

У ХОТЕЛУ

Собарица: Господине, кад желите да вас пробудим?

Гост (пошто ју је добро осмотрио) насмеши се и одговори:

— Драга, кад сви буду заспали.

СЛАВНО ПОРЕКЛО

Један чувени банкар, који је стално истицао своје аристократско порекло, дозва једног дана сопственика најбољег обавештајног бироа и стави му у задатак да у року од пола године пронађе и утврди листу његових предака. Пре одређеног рока сопственик бироа јави се банкару и стави на сто читав досије.

— Сјајно узвикну задовољан банкар. Вама заиста треба поверити овакав посао!.. колико вам дугујем за ову услугу?

— Тридесет хиљада динара, одговори обавештајац.

— Тридесет хиљада?... узвикну изненађено банкар. За овај рад?..

— Не, него за ћутање, заврши сопственик бироа.

ТЕТКА-РОЈКА одговара

Живки Васић. Жалиш се да ти пребацују мондени да се правиш важна што крчиш рушевине и помажеш рањеницима. Стварно, ни мало ниси модерна девојка, неверујем ни да знаш да играш покер, а о бриџу и да не говоримо. Ниси фора.

Радици. Имаш право. Остави Јову, тако је досадан са својим повртем. Тамо на пољани, много је лепше. Пуно лафова, и играња фоте и пинг-понга на мртво. Фора си.

Луци. Питаш ме како ћеш најбрже излечити пликове на табанима. Најбољи је лек: не пешачити. А пошто већ немаш три чисте, ти, чим зора заруди, пут под ноге. А кад засвира и онако ћеш заборавити на пликове.

Ружи. Откако си одмаглила досадише ми питањима, кад ће Ружица да пева. Питала сам их откуда толико интересовање. Рекли су ми да би знали када треба да затворе радио.

Нади. Заиста си у малеру. Ти се толико спремала за трке. Дружина те опремила парама, и научила новим штосовима — и имала би лова да пљушти. Шта ћеш, у животу све друкче бива, него што човек снива.

Вери. Стално си причала, док си била девојка, кад се удам, провешћу медени месец у Ници, на Ривијери. А оно — ето те сада у Мириjевском потоку. Могу мислити како ти је.

ИНВАЛИД ПО ПОТРЕБИ

Дошао један Лала на преглед у војни округ. Смислио још код куће како ће да изврда војску.

Чим је изашао голишав пред комисију, почео да запомаже:

— Аман, славна господо, ја нисам за војску. Молићу лепо, имам залишну руку...

Доктор видео с ким има посла, па зовну Лалу да приђе ближе.

— Како ти је рука била пре?

Лала заборавио да је згрчио прсте и да не сме да отвара шаку, одједном рашири прсте и вели:

— Овако, молићу...

Комисија да се искида од смеха, а Лала доби пун рок...

НАВИКАО СЕ

— Шта се чудиш! Једном сам се пре 15 година нашалио и рекао жени да јој помогнем, и ево видиш сад!...